

**ВЛАДИМИР МАЛОВ
НА ПАНДЕЙРА ГИ
ОЧАКВАШЕ ИЗНЕНАДА**

Превод от руски: [Неизвестен], 1965

chitanka.info

— Аз съм виждал толкова много и различни звездолети, че вече не знам броя им, но такъв виждам за пръв път — каза Крен.

Неизвестният космически кораб поразяваше преди всичко с размерите си — той беше грандиозен до невероятност, освен това на земните жители направи впечатление неговата подковообразна форма.

— Аз мисля, че момчетата, които са го построили, не са лишени от фантазия — одобрително забеляза радистът Бел.

— И от хумор — добави Крен.

— Да, и от хумор — повтори Бел. — Това са много редки качества в наши дни!

Земните жители помълчаха няколко минути. След това Крен каза:

— Кой би могъл да предположи, че на Пандейра ни очаква такава изненада. На тази планета никой никога не е обръщал сериозно внимание.

— Ако не се лъжа ето този овал на стената трябва да е капакът на люка.

В този момент се разнесе тежък металически звън и точно пред земните жители в стената на звездолета се появи отвор.

— Ти беше прав — обади се Крен. — Момчетата с фантазия и хумор ни канят да влезем.

Когато те влязоха в звездолета, отново се разнесе металически звън и вратата зад тях се затвори. Някъде високо-високо блесна ослепителна светлина.

Бел и Крен видяха голяма кръгла зала; стените ѝ приличаха на огромно приборно табло с множество бутони, прекъсвачи и превключватели.

Те бавно обиколиха залата и се върнаха на предишното място.

— Нима цялото вътрешно помещение на звездолета се състои само от една зала? — запита сам себе си Бел.

— Това не може да бъде — продължи той, преминавайки на тих предпазлив шепот, — първо, тази зала е кръгла, а не подковообразна; второ, къде са тогава обитателите на звездолета? Къде са тези момчета с фантазия и хумор?! Тука несъмнено има и други помещения!

Той огледа овала на затворилата се след тях врата. Хрумна му нова мисъл.

— Ние сме затворени тук — каза той. — Ние не можем да излезем оттук!

— Глупости! — успокои го Крен. — Може би обитателите на звездолета просто искат да ни изпитат?

Бел се поизправи.

— Ако е така — каза той, — хайде да им покажем, че ние стоим с тях на едно стъпало на развитие и сме способни да се справим с всякаква задача. Ако ние съумеем да се измъкнем от тук, те ще разберат, че ние сме мислещи, разумни същества.

Той тръгна покрай стената по посока на часовниковата стрелка, като натискаше подред всички копчета. Като направи пълен кръг, той се върна при стоящия до затворената врата Крен.

— Ние мислим — смутено произнесе Бел, — и на мене ми се иска обитателите на тази загубена подкова да забележат това!

Крен тръгна обратно на часовниковата стрелка и направи цели три кръга. Вратата не се отваряше.

— Дявол да го вземе! — не издържа Крен. — Аз вече казах, че за пръв път виждам такъв звездолет.

На Бел, му хрумна нова идея:

— Фотоелемент... Дали не е нужно да се направи някакво движение. Да се вдигне, да речем, дясната или лявата ръка...

Крен стана мрачен. Той се облегна на стената и десет минути, без да се усмихне нито веднъж, наблюдаваше движенията на тялото на Бел.

За последен път Бел махна с лявата ръка и се строполи тежко на колене.

— Ние никога няма да се измъкнем оттук. Никога повече няма да видим Слънцето — с треперещ глас каза Бел.

Крен се хвърли към вратата със стиснати юмруци и започна да удря по нея.

И тя се отвори.

Земните жители отново видяха оранжевата пустиня, видяха своя всъдеход, който стоеше на предишното място.

Крен, без да отрони нито дума, хвана Бел за ръката и двамата побягнаха от залата. Когато се намериха в безопасност, те се спряха и се огледаха. После се спогледаха един-друг.

— Ти как отвори вратата? — запита Бел.

— Не зная — неуверено каза Крен. — Изглежда, че тя не е била затворена.

— Не може да бъде — извика Бел.

Те отново погледнаха овалния отвор.

Крен пусна ръката на Бел и закрачи към звездолета.

— Къде отиваш? — викна Бел.

Крен не отвърна.

Той влезна в залата, затвори вратата след себе си и постоя няколко секунди, прислушвайки се в биенето на сърцето си. След това той протегна дясната си ръка, отдръпна я, отново я протегна и внимателно бутна вратата. Вратата се отвори.

— Кой можеше да помисли, че на Пандейра ни чака такава изненада — промърмори той.

Крен излезна от залата, внимателно притвори след себе си овалната врата, хвана Бел за ръката и го поведе към всъдехода.

Той си спомни за тайнствените обитатели на звездолета и за това, че те двамата искаха да им се покажат като мислещи разумни същества...

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 4/1965

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.